

126

Измяната и предателството не цъфтяха само под покрива на Никейските боляри. Там където някога Иванко бе извадил нож да убие Асена стария, там където некъдърни честолюбци бяха въоръжили ръката на Манастиър, за да отнеме живота на виликия Иваница, там и сега недоволството, алчността и надменността плетяха мрежа от измами. Благочестието и добродушието бяха наречени слабост, честността бе сметната за безволие, благородството за страхливост, прямотата и неостпъчивостта по въпросите за норадоните правдини, бидо наречени самовластие.

Примерът на венгерските боляри заразяваше. И българските влас-тели искаха да се приеме закон за опълченията. Да може всеки бо-ляр да въоръжи за царската войска по един конник и шест пешаци на всеки десет декара имот. Но в замяна на това да има право да съби-ра по една десета от прихода на париците, да получава отделно по Коледа хляб, месо и сирене, по Голяма Богородица пилета и грозде, да има право безплатно да получава волове, да му се носи житото на жрънките.

Търговците бяха недоволни, че царят бе повелил на всеки пло-щад да се сложат точните мерки за продаване на платовете, та да не бъде никой излъган, когато купува нещо. Някои висши духовници не-доумяваха свободите, които се дават на богомилските общини. Дори пущаха слухове, че сам царят е станал тайно богомил, а някои раз-правяха пък, че бил францисканец. Имаше недоволни и затова, че гла-бите за кражби и клеветата бяха увеличени от дванадасет на петна-десет златици: за продаване на хляб, по-лек от определената мярка, от пет на двадесет златици: за скитане без определена цел нощем, от две на десет: за безпричинен бой на слугите, от осем на триде-сет: за обида на родители...

Мнозина поптаеха само затова, че смятаха за по-благоприятно да